

det ikke kommer til at spille nogen væsentlig Rolle i denne Forbindelse, da Kasserne vel ville forme sig paa samme Maade, som Fagene nu ere ordnede, nemlig fagvis Landet over, i Stedet for, hvad enkelte indenfor Kommissionen synes at have ment, at Kasserne skulde danne sig kommunevis. Skulde dette sidste være Tilfældet, vilde der være at ansøge om overmaade mange Dispensationer, da der, som sagt, er 70 pCt. af samtlige Fagforeninger, der kun tælle 50 Medlemmer eller derunder. Jeg tror, at den Frygt, der er kommen til Orde hos nogle Mindretal i Kommissionen for, at de Kasser, som oprettes i de større Byer, ikke skulde være solidarisk sindede nok til at tage Medlemmer i de mindre Byer med, er ganske ugrundet. Jeg tænker, at Forholdet vil udvikle sig paa samme Maade, som Tilfældet var med vore Fagforeninger. Man vil søge en Forbindelse med de Fagfæller, der findes i andre Byer. Understøttelseskasserne maa nødvendigvis, hvis de skulle have en Fremtid for sig, danne sig som Fagkasser, ikke som Kommunekasser. Der er imidlertid ogsaa efter Kommissionens Betænkning taget Sigte paa de stedlige Kasser netop med Landkommunerne for Øje, idet man har ment, at man ikke der er i Stand til at danne faglige Kasser med det Medlemstal, her er nævnt som Minimumsantal. Det kan maaske være rigtigt, at man i Landkommunerne ikke er i Stand til at danne faglige Kasser, det skal jeg ikke modsige, men i Almindelighed, for Haandværks- og Industrifagene og ogsaa for de ikke faglærte Arbejders Vedkommende vil det vistnok blive saadan, at hvis denne Sag skal have nogen Levedygtighed, maa den organiseres fagvis for hele Landet.

Der er dernæst Optagelsesbestemmelserne. Jeg stiller mig meget tvivlende overfor det Spørgsmaal, om det er nødvendigt at have Optagelsesbestemmelser overfor Andragerne. Jeg kan ikke se, hvad Nytte de gøre. Det siges her, at ingen kan optages, forinden han er fyldt 18 Aar eller efter, at han er fyldt 60 Aar. Denne sidste Bestemmelse er efter min Mening meget inhuman. Jeg kan ikke se Nyttens eller Retfærdigheden i, at Personer, naar de have fyldt 60 Aar, skulde være udelukkede fra at melde sig ind i en Arbejdsløshedskasse. Skal den Mand da just være tvungen til at henvende sig til Alderdomsunderstøttelsen? Det kan han gøre under visse Forhold, men har han nydt Fattighjælp, kan han ikke gøre det. Han er altsaa fuldstændig udenfor Adgang

til Understøttelse og er saaledes henvist til Fattigvæsenet. Jeg ser ikke nogen rimelig Grund hertil og haaber, man vil kunne enes om at stryge disse Aldersgrænser. Jeg ser, som sagt, ikke det retfærdige deri for de sidstes Vedkommende, og heller ikke ser jeg det nødvendige i at fastholde en Minimalgrænse af 18 Aar. Det sker nemlig ofte, at fremmede faglærte Arbejdere komme hertil f. Eks. fra Mellemtyskland, hvor man har meget kortere Læretid end hos os — i Sachsen og Thüringen og deromkring har man i Regelen kun 3 Aars Læretid —, og naar en saadan ung Smede- eller Skræddersvend opfører sig, som han skal, er Medlem af en Sygekasse, og udfører sit Arbejde til alles Tilfredshed, hvorfor skal han da ikke kunne komme ind i den Kasse, som omfatter hans Kolleger? Jeg ser ikke nogen Grund dertil, og jeg har forgæves søgt en Grund i Motiverne. Men naar der ikke er nogen Grund til at fastholde en Minimal- og en Maksimal-Aldersgrænse, synes jeg, man ganske rolig kan lade Kasserne om at bestemme, hvor gamle Medlemmerne maa være. Hovedsagen er, at de, der ville være Medlemmer, ogsaa kunne blive det, naar de i øvrigt opfyldte de Betingelser, der ere stillede i Lovforslaget.

Det siges her, at Adgangen til at blive optagen i en Kasse ikke kan nægtes nogen, og det er maaske ogsaa rimeligt, at det kun ganske undtagelsesvis skal være muligt at nægte nogen Optagelse. Jeg har før sagt, og vil gentage det her, at naar Statskassen yder Bidrag til en saadan Understøttelseskasse, ser jeg ikke nogen rimelig Grund til at nægte Folk, som ikke ere Medlemmer af de bestaaende Fagforeninger, Adgang til en saadan Kasse. Det er for mig et mindre væsentligt Moment, om de ere Fagforeningsmedlemmer. Hovedsagen er, at alle de mange blive hjulplne. Om der saa kommer en enkelt imellem, man ikke synes om, er ikke for mig af væsentlig Betydning.

Saa siges der i § 7, at ingen kan forsikre sig for mere end  $\frac{2}{3}$  af Gennemsnitsfortjenesten. Det er, som det staar her, ganske klart, men naar det ses i Forbindelse med § 11, bliver det ikke saa klart. I § 11 siges der nemlig, at man ikke kan sikre sig under 50 Øre og ikke over 2 Kr. Men i § 7 staar  $\frac{2}{3}$  ganske for sig selv. Derfor læser jeg Bestemmelsen — i hvert Fald indtil jeg hører nærmere — paa den Maade, at man ikke i den enkelte Kasse kan sikre sig for over 2 Kr. eller under 50 Ø., men ved at være Medlem af flere